

"משהו חדש מתחיל אצלי עכשיו" / מורן שדה

נכתב במסגרת סדנת סטאז', "מתמחים בסיפור" בהנחיית דר' ורדה צימרמן, וזכה בתחרות "סיפורי מתמחים לשנת התשע"ג" של משרד החינוך אגף להוראת מורים, במקום השני.

במבט לאחור, אכן דברים קורים תמיד בזמן נכון ונקודות מסע חיי מתחילות אט אט להתחבר לקו ישר אינסופי! אין אדם שלא יזדהה עם התחושה שבה אנו מעבירים את כל חיינו בין זיכרונות לבין תוכניות, בין כיסופים לבין תקוות. מאז ומתמיד בערה בי אש פנימית למצוא את ייעודי, כתבתי לא מעט "תוכניות מגירה" בהן אני מציבה מטרות; מתפתחת, לומדת ומטביעה את חותמי בזמן שעומד לרשותי בעולם הזה.

החלטתי למלא את מה שריק ולאפשר למשהו חדש להתחיל אצלי ועכשיו. בחרתי להפסיק לברוח למוכר ולידוע- להיות אמיצה ולהגשים את אשר לו ייחלתי תמיד: להציב יעדים ומטרות ופשוט להתמודד עם מציאות אחרת, שונה, נכונה ומשמעותית! מארק טוויין קבע: "שני הימים החשובים ביותר בחייך הם היום בו נולדת והיום בו גילית למה..." אאאת, כמה שהוא צדק!!!

נישאתי בגיל 22, ומיד מצאתי עצמי אימא צעירה בת 23. נשאבתי לתא משפחתי, מגדלת ומטפחת את ילדי באהבה גדולה אך יחד עם זאת חשה החמצה, כמעין שיתוק שתוקף אותי בקביעות ומסרס את הרצון האמיתי שלי לצאת לעולם ולהעמיד את "מורן" במרכז, פעם אחת לפני כולם... ללא תחושת מבוכה, וללא ייסורי מצפון. בתוך תוכי ידעתי שהכול עניין של זמן וכן, האמנתי ש"לפעמים חלומות מתגשמים!"

בזמן כתיבת שורות אלה, רצים בראשי זיכרונות ילדות... הצטיינתי בלימודים, התמדתי, השקעתי, אהבתי ללמוד, נהניתי מכול עשייה שדרשה למידה והכרתי את החוזקות שבי. המשפחה הקרובה תמיד התפארה בהישגיי וניבאה לי גדולות. חיזור עיקש אחר האמת הפנימית שלי הוביל אותי למסע של צמיחה, כנראה שהייתי זקוקה לזמן ולעיתוי הנכון.

בנקודת זמן זו של חיי(23) חשתי לא פעם ללא אמירה, נשאבתי אל שגרת יום שהותירה בי קיבעון והעצימה את הקושי שבהתמסרות לבינוניות, לבחירה הכושלת להסתפק במוכר ובנוח ובכל מה שאינו מצריך החלטה לשינוי משמעותי בחיי. מסמנת בדבקות את הטריטוריה שלי, מגדלת במסירות את ילדי וכל פלישה בלתי צפויה מצליחה לערער את בטחוני ומעמידה את יכולותיי הבלתי ממומשות במבחן. הפחד מחוסר שליטה, ומהפרת איזון הובילה אותי לערער ביכולותיי.

הכניסה לתחום ההוראה, החיבור לעולם החינוך, ולחינוך המיוחד בפרט תמיד היו חלק ממני, חלק בלתי נפרד שבער בתוכי. במהלך הצבא, הייתי מדריכת נוער בסיכון. מאז שאני זוכרת את עצמי הייתה בי משיכה לאוכלוסייה בעלת צרכים מיוחדים הייתה שם, לא פעם חלפה בי המחשבה מדוע? מהיכן מגיעה משיכה זו? האם ניתן לקשור זאת לחוויה שעברתי? אין בידי את התשובות, לעניות דעתי המשיכה נובעת בעיקר ממרכיבי אישיות מולדים של האדם שבך- או שיש לך את זה או שלא...

לא אשכח את היום הגורלי בו החלטתי חד משמעית שאני פועלת ולא עוד צופה מהצד. הגעתי לצומת בחיי שבה עשיתי צעד משמעותי לשינוי. בחרתי לקחת סיכון, להזיז את הגבינה שלי ו"לא עוד לפחד מהפחד" כפי ששלמה ארצי שר.

זה קרה ביום בו חילקו בתיבות הדואר את העיתון השבועי: "יבנתון". עלעלתי בעמודים, ולפתע פגשו עיניי במודעה גדולה שמזמינה את תושבי יבנה, בעלי משפחות ובעלי משרות להגשים את חלומם האקדמי- לימודי תואר ראשון.

הפרויקט הציע "הזדמנות שנייה" לכל אותם אלו שלכאורה איחרו את הרכבת, אך מסתבר שהנה היא יוצאת שוב מהתחנה, מזמנת עלייה נוספת לכל אותם אלה שנותרו מאחור. ספק אם הייתי היום מחנכת כיתה קטנה ל"ל אלמלא מודעה גורלית זו לפניי כחמש שנים, מודעה ששינתה את חיי. שנסתי מותניים ובראש מורם פסעתי אל ציר השינוי והתגלית, הרגשתי מלאת עוצמה וכוח-נהנית מהגבינה החדשה שלי!

הידיעה שבכל פעם שמסתיים משהו, בהכרח מתחיל משהו חדש, טוב יותר, גבוה יותר ומספק יותר- חיזקה אותי. כל אכזבה שהייתה אצורה בי התחלפה ברגע לשמחה גדולה. רציתי לשנות, להתרענן ולהגשים את עצמי, לצאת לאוניברסיטה של החיים... ולהאמין שהכול עוד אפשרי. השנה הראשונה הייתה לא פשוטה מכמה היבטים, בפרט כי הייתה זו כיתה חלוצה במסגרת החינוך המיוחד בבית ספר רגיל. הרגשתי כי חובת ההוכחה עליי וידעתי כי עליי לתפוס בהזדמנות מקצועית זו חזק בשתי ידי. לא פעם נאלצתי לגייס כוחות ולהסתיר את מצוקתי. להדחיק את תחושותיי והתלבטויותיי על מנת להיענות לדרישות המערכת ולהשתלב באופן תקין, על פי הנורמות המקובלות. ההתמודדות במהלך השנה זימנה סיטואציות חדשות ומורכבות בהן הפעלתי שיקול דעת ובחרתי בתבונה מה נכון לעשות ומה לא? הייתה זו שנה של הישרדות במובן מסוים. בשל היותי אימא מנוסה, הייתה בי היכולת להכיל את הצוות ואת המסגרת החדשה! בשלות רגשית ואינטואיציות חזקות הן שהאירו את דרכי הבלתי מוכרת וסייעו לי רבות למצוא את הנתים הנכון.

הבנתי כי להיות מורה זו לא רק החלטה לגבי בחירת מקצוע לחיים אלא, אורח חיים. כמורה חדשה עמדו בפניי אתגרים רבים, אישיים ומקצועיים. אומנם הגעתי עם ידע ומיומנויות הוראה שרכשתי במסגרת לימודי, אך היה עליי ללמוד לזהות בכוחות עצמי את שיגרת החיים בבית הספר ולנסות להשתלב ללא מהומות וזרקורים מיותרים.

ניהול כיתה וניווט, אחריות כלפי התלמידים, ערוצי תקשורת בכיתה, הרגלי למידה, הורים, עמיתים, בעלי תפקידים, השתלבות ומעורבות בבית הספר, ניהול זמן, דרכי הוראה ומערכי שיעור, התפתחות מקצועית... כל אלו סטרו על פניי והציבו דילמה משמעותית: האם זו משימה אפשרית?

לרגע המציאות החינוכית שבה פעלתי הייתה כל כך מאיימת ומתישה, חשתי לא פעם כאדם זר בארץ חדשה, "ארץ ההוראה". טרם ביקרתי בכל האתרים שמזמנת עבורי ארץ זו, עדיין מגבשת את זהותי בתוכה אך, ב"אתר הכיתה" בו אני מבקרת מידי יום מצאתי את עצמי אוהבת אהבה גדולה את המקום, נהנית מהיופי שבנופיו, מכילה את מורכבותם של "תושביו", ומקיימת בהתמדה דיאלוג עימם. כל זאת, על מנת לעורר בהם את היכולת להסתכל פנימה אל עולמם ולהבין את דרכי התנהלותם. עליי להודות, בזכותם, אני מקיימת דיאלוג אמיתי ביני לבין עצמי. הם, המראה הקטנה שברשותנו הנותנת לנו נקודת מבט אישית ומיוחדת.

למרות הקשיים והתהפוכות, אני מביטה אל האופק ויודעת בכול ליבי כי ניתן להגשים כמעט כל חלום. הצלחתי ליצור קרקע יציבה ובטוחה לתלמידי, לצמוח ולחוות הצלחות לצד כישלונות שהם חלק בלתי נפרד במסע של חיי.

היום בגיל 40, אימא לשלושה ילדים מדהימים, שמביטים בי בהערצה על הנחישות ועל הדרך שעברתי, אני מודה בכל פעם מחדש על ההגשמה וההזדמנות שניתנה לי. סיימתי את התואר ראשון ואת תעודת ההוראה בחינוך מיוחד בהצטיינות. עם כל הטוב שאלוהים מביא לפתחנו, נפתחה עבורי דלת משמעותית בתחום המקצועי. זו השנה השנייה שלי כמחנכת, צועדת גאה בשבילי המימוש העצמי, חשה סיפוק ויודעת מה נכון וטוב לי. אכן, בשלו עבורי התנאים הנאותים להתפתחותי האישית- חופשייה ומאושרת להיות מי שאני, לבחור את בחירוטיי ולממש את כישורי האישיותיים.

במבוכ החיים הגדול שבו עוברים דרכים ושבילים שונים, מצאתי את הקסם שב"ארץ ההוראה"- קסם שגורם לי להרגיש נהדר לגבי עצמי ☺

בהצלחה לכולנו!